

N. 181 / DIUMENGE, 30 D'AGOST DEL 2009

aers D'AVUI+

*Manel
Estiarte*

*L'àngel de
la guarda
d'en Pep*

Entrevista

Pàg. 16

Manel Estiarte *“En Pep”*

plaers D'AVUI DIUMENGE, 30 D'AGOST DEL 2009

Tots el coneixíem perquè era el millor jugador de la història del waterpolo, fins que l'estiu passat el Barça el va fitxar com a director de Relacions Externes del club. Ara també és l'àngel de la guarda d'en Pep Guardiola.

no desconnecta mai”

M

olta gent es va sorprendre quan, l'estiu passat, el FC Barcelona va fitxar Manel Estiarte (Manresa, 1961) com a director de Relacions Externes del club. El millor jugador de la història del waterpolo al Camp Nou? El seu destí era un càrrec de nova creació i de difícil definició que, al capdavant, va esdevenir clau en la temporada històrica del triplet. Estiarte, comunicador hàbil i expert en dinàmiques de vestidor, fa tasques d'enllaç entre el primer equip, la premsa i la directiva, però sobretot s'ha convertit en una figura molt valuosa per a Pep Guardiola. És el seu confident, el seu còmpli- ce, el seu amic. El seu àngel de la guarda.

Com es fa d'àngel de la guarda del tècnic que un any va passar de Tercera Divisió a campió de la Copa, la Lliga i la Champions?

Uí, això d'àngel de la guarda... Un dia li preguntaré d'on ho ha tret. Crec que tot ve d'una notícia important que li vaig comunicar fa temps, quan es va resoldre favorablement l'assumpte del dopatge a Itàlia. Em sembla que es refereix a aquest moment concret, que va ser molt especial per a nosaltres. Suposo que ara també serveix per expressar aquesta mena de protecció que tots dos ens oferim. Però vaja, que consti que no tinc ales [riu].

Sabem que fins i tot vau passar part de les vacances plegats.

Sí, uns dies. Com cada estiu des de fa temps, és una mena de tradició que tenim i, gairebé, de superstició... A en Pep i la seva dona, la Cris, els agrada molt venir a Pescara: la platgeta, el menjar italià, sortir una mica al vespre, en fi... Fa anys que sempre vénen uns dies a veure'ns.

Durant les vacances, en Pep aconsegueix oblidar-se del futbol i del Barça?

Això és impossible. No desconnecta mai, sempre té el futbol al cap. És evident que, sense entrenaments ni competició, duu una vida més ordenada i més relaxada. Menja més bé i dorm més, i això li permet carregar bateries. Fins i tot ha recuperat alguns quilos perduts la temporada passada... Crec, però, que els tornarà a perdre.

Heu tingut temps per reflexionar junts sobre les claus de l'èxit del triplet?

Menys del que jo hagués volgut. Amb en

Pep no és fàcil fer-ho, perquè sempre mira endavant, és més pràctic. Jo sóc més romàntic i m'agrada més recordar el passat i recrear-m'hi. Hi havia moments en què li deia: "Pep, recordes Mestalla?", i se li il·luminaven els ulls... Però sempre treia jo el tema. És qüestió de caràcter.

Ho recordem més o menys. La temporada passada va ser històrica, per resultats i per joc, amb l'afegit que tot just era la primera d'en Pep Guardiola com a entrenador d'elit... No us heu preguntat mai com és possible que tot sortís tan bé?

La veritat és que tot ens va venir rodat. En Pep tenia i té les coses molt clares i al principi va marcar un camí basat en les seves idees. De seguida va percebre que els jugadors i la gent que l'envoltava estava seguint aquest camí. Per exemple, ell gaudeix molt amb les jornades d'entrenaments, més, fins

nyar el Mundial per primer cop. Si l'èxit es canalitza de manera positiva i continues pentcant amb humilitat, creixes encara més. Aquest és el nostre objectiu.

Però també hi ha algun risc...

Evidentment. Si t'ho creus massa et pots relaxar i perdre un punt d'intensitat en el dia a dia, però, insisteixo, en Pep està molt satisfet perquè no ha detectat cap símptoma preocupant en aquest primer mes llarg de feina. És conscient que haurà d'estar alerta durant tota la temporada perquè el nivell es mantingui, però de moment estic tranquil perquè veig que, després dels entrenaments, continua igual de content, o més, que la temporada passada. És molt observador i serà el primer a autoexigir-se, encara, una mica més. Quan noti que alguna cosa no acaba de funcionar, ho dirà i ens picarà la cresta a tots els altres...

Pàg. 18

“

No ens fa cap por el Reial Madrid, però estem expectants per veure com rutlla aquest equip que ha anat fixxant sense aturador, i això ens dona un punt de motivació addicional.

”

i tot, que amb els partits, i moltes vegades, moltes, al llarg de la temporada, em deia, admirat i orgullós: "Manel, has vist com s'entrenen?" El millor de tot és que aquest estiu també m'ho ha dit.

Sempre es diu que és més complicat gestionar l'èxit que el fracàs, sobretot en un club com el Barça. És possible repetir o ampliar els triomfs de la temporada passada?

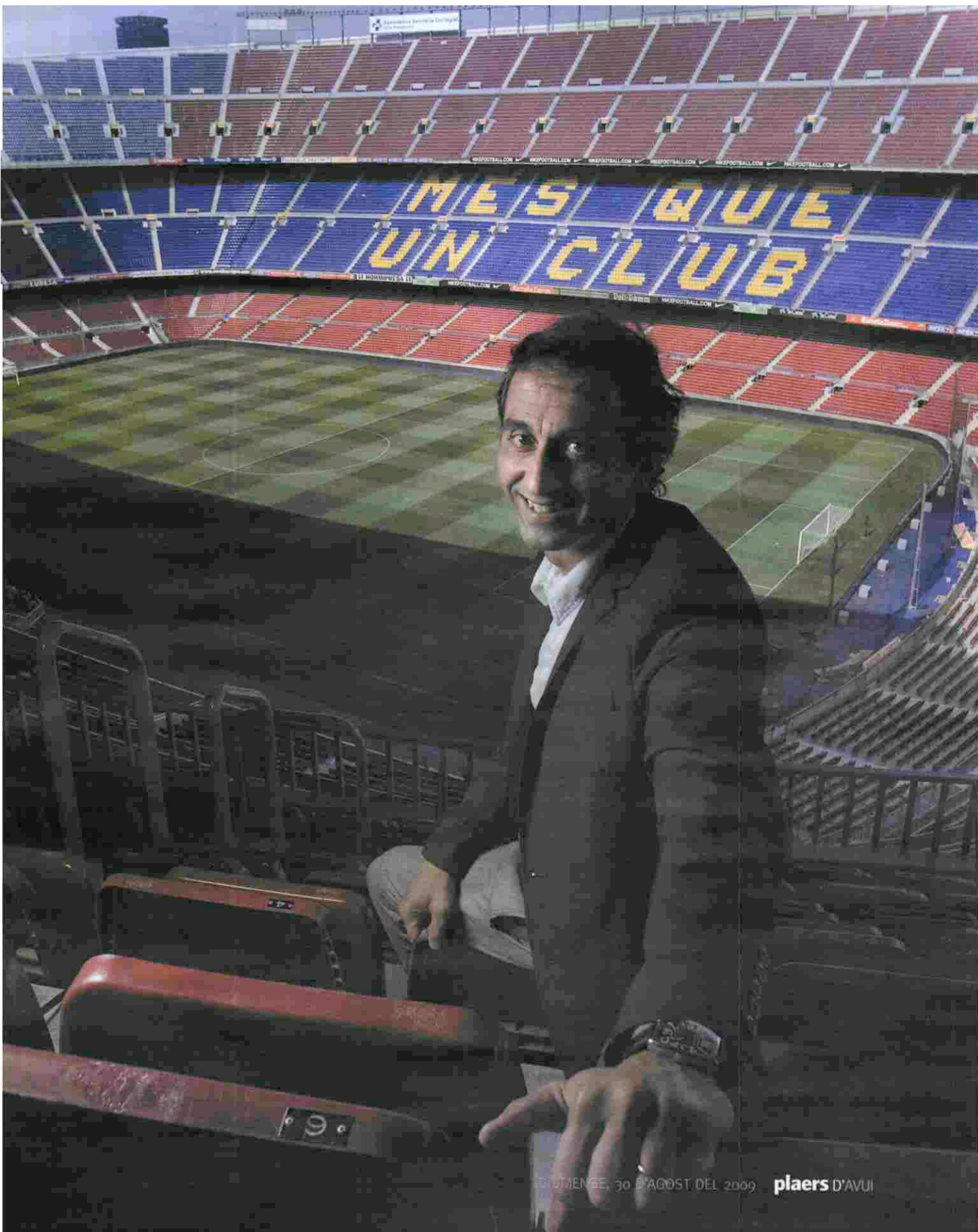
Ens ho plantejem d'una altra manera: el més important és que tornem a competir i que arribem a l'abril amb possibilitats de guanyar títols, com aquest últim any. Després, de triomfar a perdre hi ha un mil·límetre... Més difícil? Home, ara tenim més seguretat i confiança en nosaltres mateixos. Això és molt positiu. Recordo que després de guanyar, per fi, l'or olímpic a Atlanta 96, també vam gua-

Us neguiteja el Reial Madrid galàctic que ha construït, a cop de talonari, Florentino Pérez?

No ens fa cap por, en absolut. Bàsicament estem expectants per veure com rutlla aquest equip que ha anat fixxant i fixxant sense aturador. Estem convençuts que també ens pot ajudar en el sentit d'oferir-nos un punt de motivació addicional per a la plantilla, col·lectivament i individualment, perquè en Leo, per exemple, voldrà demostrar que és millor que en Cristiano... En tot cas, tenim un equip molt competitiu i s'han pres com un repte derrotar aquest Madrid que s'ha reforçat tant. Ens motiva molt veure el Madrid crescut.

Com a jugador de waterpolo ho vas guanyar tot, en l'àmbit col·lectiu i individual. El gust del triomf és diferent, ara que tens un altre rol?

Sí, és evident, ara ho visc des d'un altre punt de

Pàg. 20

vista. Les sensacions són semblants quan guanyes, quan perds, la pressió, l'ambient del vestidor, aquell punt de nervis abans d'un partit... Però, és clar, allò de sentir-me protagonista absolut, lògicament, ho he perdut.

La teva targeta professional diu que ets el director de Relacions Externes del club. Ens ajudes a definir el càrrec?

La veritat és que quan vaig entrar al Barça no sabia ben bé què hi faria, et sóc sincer, però un any després diria que la paraula clau és *compartir*. Faig d'enllaç entre el primer equip i la directiva, també entre l'*staff*tècnic i els mitjans de comunicació, visc el dia a dia al costat del vestidor, veig tots els entrenaments, vaig als desplaçaments i dono tot el suport que puc a en Pep, comparteixo amb ell tot el que pugui ajudar l'equip i la seva feina. De futbol no en sé, però en dinàmiques de vestidor i de comportaments individuals d'alguns jugadors sí que puc oferir el meu punt de vista d'professional de l'esport i campió olímpic. Sóc un privilegiat i estic gaudint molt amb el que faig.

“

Ara visc l'esport des d'un altre punt de vista. Les sensacions són semblants: quan guanyes, quan perds, la pressió, l'ambient del vestidor, aquell punt de nervis abans d'un partit... Però, és clar, ja no em sento protagonista absolut com abans.

”

Aquest tasca només la pot fer una persona de la màxima confiança de l'entrenador, oi?

Sí, suposo que sí, perquè hi ha d'haver fil directe i sobretot molta comunicació. A en Pep i a mi ens agrada molt xerrar i ara que treballem plegats, imagina't... De fet, un dia la seva dona em va dir: "Em fa por, Manel, que ara que treballem junts no us enfadeu algun dia..." És normal, perquè aquí sempre treballes sota molta pressió i pot passar, però nosaltres intentem evitar-ho, perquè posem per davant el lligam d'amistat que ens uneix des de fa temps.

El teu futur al Barça està lligat al d'en Pep?

Diguem que no em veig treballant en aquest club sense en Pep, però tampoc no és una cosa que em planteji, ara per ara.

Per què connectes tant amb ell?

És difícil d'explicar, perquè a vegades no saps per què ets més amic d'un que d'un altre, tot i que és cert que les amistats les tries. La família te la trobes, l'amor t'enganxa, però

Vivències d'un hexaolímpic

A principis del 2009 es va publicar *Todos mis hermanos* (Plataforma Editorial), una autobiografia molt íntima de l'anomenat *Maradona del waterpolo*. Al llibre, un dels més venuts l'últim Sant Jordi, EstiarTE es buida emocionalment repassant les experiències personals i esportives més destacades de la seva vida. És una narració sincera i, en molts moments, colpidora, com quan confessa que va presenciar el suïcidi de la

seva germana Rosa l'any 1985 a Manresa, un episodi que va marcar la vida de la seva família. En l'àmbit esportiu, recorda la participació en sis Jocs Olímpics consecutius (des de Moscou 1980 fins a Sydney 2000) i para una atenció especial a la derrota més dolorosa i a la victòria més dolça: de la plata de Barcelona 92 a la medalla d'or d'Atlanta 96. També hi ha lloc per a l'autocrítica. En Manel censura el suposat paper de líder

Celebrant una de les seves medalles olímpiques

que va exercir, diu ell, de manera equivocada durant els primers anys de la seva carrera. Parla molt dels valors adquirits a través del seu món, el de l'esport i s'hi poden llegir paràgrafs emocionats dedicats a companys de selecció, com ara el desaparegut Jesús Rollán. No hi podien faltar les referències al Barça i a la seva tasca actual al costat del seu amic íntim Pep Guardiola. Es coneixen des del 1991 i l'amistat i l'estima són recíproques. Al pròleg de *Todos mis hermanos*, signat per l'entrenador del Barça, s'hi pot llegir això: "No sé si els àngels existeixen i, si hi són, si serveixen d'alguna cosa. I molt menys si són àngels de la guarda, però si hi són, em sembla que tu n'ets un."

Pàg. 22

els amics els seleccions, i amb en Pep vam connectar de seguida perquè som molt iguals. Tinc deu anys més que ell, però donem importància a les mateixes coses i als mateixos valors humans, i compartim una passió absoluta pel món de l'esport.

Recordes què et va dir quan va acabar de llegir el teu llibre *Todos mis hermanos*?

I tant. Abans de publicar el llibre, quan només n'havia fet dos capítols, vaig deixar que en llegissin el manuscrit tres persones: el meu germà Albert, el meu nebot i en Pep. Em va dir que de la meua experiència esportiva se'n podien extreure lliçons molt interessants, però que tenia una mica de por que la gent em fes mal pel vessant emocional i més íntim del llibre, com ara el capítol dedicat a la mort de la meua germana Rosa. Fins a cert punt, em va fer il·lusió que li sortís aquesta vena protectora, però el vaig tranquil·litzar dient-li que allò va passar fa gairebé 25 anys i que ja està del tot cicatritzat.

“

En Pep i jo vam connectar de seguida perquè som molt iguals. Tinc deu anys més que ell, però donem importància a les mateixes coses i als mateixos valors humans, i compartim una passió absoluta per l'esport.

”

En aquest llibre, al marge de repassar tota la teua trajectòria professional, ets molt crític amb tu mateix, demanes perdó per determinades actituds que has tingut i expliques, sense embuts, com es va suïcidar la teua germana davant teu. Ha estat una mena d'alliberament emocional?

No ben bé. Moltes persones em pregunten això, si realment ha estat com una teràpia per a mi haver explicat aquestes coses tan i tan personals, però no m'ho he pres pas així. La veritat és que em va sorgir la possibilitat i m'hi vaig decidir perquè em feia il·lusió compartir tot el que explico amb la gent que m'envolta. Em plau moltíssim que ara moltes persones coneguin més la meua germana, el meu germà i els meus pares. Per a mi, això és el premi més gran per haver fet aquest llibre. Estic molt satisfet de com ha anat, perquè primer el van comprar gent del waterpolo, després persones interessades en l'esport i al final ha arribat al públic en general.